

[Stein.]

Tillid til den Regering, som tager Sagen i sin Haand. Vi har ikke en saadan Tillid til denne Regering, at vi i økonomiske og erhvervsmaessige Spørgsmaal trygt kan give os ind under dens Førerskab. Vi har ikke denne Tillid, fordi vi Gang paa Gang ser Regeringen i saadanne saglige Spørgsmaal forfølge sine egne Formaal.

Og ser vi nu paa denne Konverterings særlige Karakter, saa er det klart, at den kan give Anledning til mangt og meget; den tager ikke i første Række Sigte paa den almindelige Rentesaenkning, men den tager i første Omgang Sigte paa at bringe et enkelt Erhverv en tiltrængt Lettelse. Derfor gaar man ikke den Vej, som det vilde være den ene naturlige at sætte ind paa: Konvertering af de Kreditforeningsserier, der kursmæssigt ligger bedst, men sætter ganske omvendt ind paa de svagere Serier. Derfor føres man ind paa Særforanstaltninger, hvor Rigsdagen har Krav paa at være medbestemmende, fordi de griber dybt ind i Befolkningens og Erhvervslivets Forhold.

De Herrer Ministre afviste med Indignation en Udtalelse om, at deres Forslag havde Karakteren af et Diktat, og den højtærede Statsminister har gjort det samme i Dag. Der er ingen Grund til at strides om Ord. Man har Lov til at sige — Kendsgerningerne viser det Gang paa Gang —, at Regeringen ikke i denne Sag har vist nogen virkelig Forhandlingsvilje. Den Taktik, der har været brugt, minder om den gammel-dags Krigskunst, hvor man skød Gidsler og Fanger foran sig. For hvad andet er det, der er sket, naar Regeringen Gang paa Gang i denne Sag har skudt Bankerne frem for sig? Det er meget lidt modigt, det er meget lidt tiltalende, og det tager ikke Ansvaret bort fra Regeringens Skuldre. Det har været ganske uberettiget paa denne Maade at skyde Bankerne frem. Selv har de — det viste sig saa tydeligt under Forhandlingerne i Landstingsudvalget —, selv har de kun ønsket at holde sig uden for det politiske Spil, og det vilde være meget uheldigt, om de skulde drages ind i det politiske Spil. Men ser man paa, hvorledes Sagen har ligget, saa behøver man kun at henholde sig til de Skrivelser, som den højtærede Statsminister ogsaa i Dag har været inde paa, de Skrivelser, hvori Bankerne Gang paa Gang siger dette, at de er parate til at forhandle paa et nyt Grundlag. De udtaler udtrykkeligt i disse Skrivelser, at de har ikke været med til at udarbejde det foreliggende Forslag.

„Bankerne har som bekendt“ —

hedder det i den Skrivelse, der findes under Bilag V i Betænkningen — „ikke deltaget i Udarbejdelsen af Udvalgets Betænkning, der blandt andet indeholder de i Afsnit II. i Regeringens Lovforslag nævnte Foranstaltninger angaaende Renteløstelse for Landbruget, men gjort bekendt med dette Forslag har Bankerne givet deres Tilslutning til de deri fremsatte Tanker.“

Bankerne har altsaa ikke været med til at udarbejde dette, Bankerne har paa ingen Maade forlangt dette, men de har tiltraadt et Forslag fra Regeringens Side. Disse Skrivelser, som — det tror jeg, jeg har Lov til at sige — i nogen Grad bærer Præg af at være skrevet med paaholden Pen, viser alligevel dette, at Bankerne stadig væk indtager det eneste korrekte Standpunkt: at de er parate til at forhandle paa et andet Grundlag end det, der her er forelagt.

Saa siger man fra Regeringens Side: Ja, men Bankerne har jo afvist den Skitse, som blev forelagt i Landstingsudvalget, og som den højtærede Statsminister paatog sig at bringe videre. Ja, hvordan er det med denne Afvisning? Med denne Afvisning forholder det sig paa den Maade, at Skitsen blev afvist, inden den naaede til Bankerne. Den var afvist af den højtærede Handelsminister i den Skrivelse, hvormed han oversendte den til Nationalbanken. Det var ganske ligegyldigt for saa vidt, hvilken Stilling Bankerne vilde indtage efter dette — den var afvist. Men der er det at sige om denne Skitse, at den var ikke et Forslag, den var en Indbydelse til Forhandling, og denne Indbydelse til Forhandling sad den høje Regering overhørig.

Jeg vover at paastaa, at hvis Regeringen havde ønsket en saglig og ikke en politisk Løsning, saa havde den haft saa gode Kort paa Haanden, som det overhovedet var muligt, for at gennemføre en Ordning, der kunde finde Tilslutning fra alle Partier. Den højtærede Statsminister fandt Anledning til at complimentere den højtærede Indenrigsminister for den Smidighed, den højtærede Indenrigsminister havde udvist under de Forhandlinger, der havde fundet Sted. Jeg vover at paastaa, at hvis der paa den højtærede Indenrigsministers Plads havde siddet en Mand, der havde haft den rette Smidighed, vilde man for længst havde fundet Vej til en samlende Løsning, og derfor ser jeg og det Parti, som jeg har den Ære at repræsentere, ogsaa med fuldkommen Sindsro hen til den Dom, der i denne Sag vil blive fældet i Sagen mellem Regeringen og dette høje Ting.